

Η Φύσις

Προς

Ο μικρός ασθενής

Η Φύσις, Αθήνα

τχ. 14 (15 Αυγούστου 1892), σ. 111

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΣΘΕΝΗΣ

Ο *ιατρός* (είσερχόμενος). Έδω. Κυρία, έχετε ένα μικρόν ασθενή;

Η *μήτηρ* του ασθενούς. Μάλιστα, ιατρέ, έδω, εισέλθετε, είναι ο μικρός υίός μου. Φαντασθείτε, ιδού, ... αυτό τὸ παιδί πάσχει έλεινωσ, δέν εϊξεύρω από τί. Από τὸ πρωί, δέν δύναται νά σταθῆ εϊς τὸς πόδας του, ὄλο πίπτει.

Ο *ιατρός*. Όλο πίπτει;

Η *μήτηρ*. Ναι ιατρέ μου, ὄλο πίπτει, πίπτει κατὰ γῆς.

Ο *ιατρός*. Κατὰ γῆς;

Η *μήτηρ*. Ναι, κατὰ γῆς.

Ο *ιατρός*. Περίεργον πράγμα. Καί τί ἡλικίαν έχετε;

Η *μήτηρ*. Τεσσαρῶν εἰτῶν καί ἡμισυ.

Ο *ιατρός*. Περίεργον. (κατ' *ιδίαν*) Τί διάβολο! Εϊς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν οἱ πόδες εϊναι στερεοί, καί πρέπει τις νά ἴσταται ὀρθιος. . . Καί πῶς συνέθη τούτο, Κυρία;

Η *μήτηρ*. Καί εἰγὼ δέν ἔννοῶ ποσῶς τούτο, ιατρέ. Χθές τὸ ἔσπερας ἦτο πολὺ καλά καί ἔτρεχε εϊς τὰ δωμάτια με μεγάλην ζωηρότητα καί δύναμιν, ὡς μικρός κύων. Σήμερον τὸ πρωί, μέλις ἡγήθη τῆς κλίνης του, κατὰ τὸ σῆθη, τὸν ἐνέδουσα, τοῦ ἐφόρεσα τὰ ὑποδήματά του, καί μόλις τὸν ἀφήκα εϊς τὸς πόδας του, ποῦφ! πίπτει χαμαί!

Ο *ιατρός*. Θά παραπάτησεν ἴσως.

Η *μήτηρ*. Σταθείτε! . . . ἀκούσατε ιατρέ . . . τὸν ἀνεγείρω ἀμέσως. . . ποῦφ! πίπτει καί εἰκ δευτέρου. Όλος ἐκπληκτος τότε εἰγὼ, τὸν ἀνεγείρω καί πάλιν, ἀλλὰ καί πάλιν πίπτει ἐπὶ οὐκ εἰς συνεχεῖς φορές. Έν συντομίᾳ, ιατρέ μου, σὰς ἐπαναλαμβάνω, δέν ἔννοῶ καί εἰγὼ ποσῶς πῶς συμβαίνει τούτο, ἀνευ ἀφορμῆς οὔδεμιᾶς. Από τὴν πρωίαν τὸ παιδί μου ὄλο πίπτει καί δέν εϊναι καλά. Φαντασθείτε τὴν θέσιν σιν μου, εἰμαι μόνη μου, καί τί θά εἶπη ὁ σύζυγός ὅταν θά ἐπιστρέψῃ.

Ο *ιατρός*. Τούτο εϊναι ἀκατανόητον! . . . διαβολικόν! . . . Δύναμαι νά ἴδω αὐτὸν τὸν μικρόν;

Η *μήτηρ*. Βεβαίως, ἀμέσως (Έξέρχεται καί μετ' ἄλιγον ἀναγαίρεται κρατοῦσα τὸ τέκνον της εϊς τὸς βραχιονάς της καί δακρύουσα. Ο *παις* εἰχει ὄψιν ἀνθρωπότητη καί πα εἰς ἐκδηλοῦσας ἐξαιρετον ὑγείαν. Φέρει λευκὸν πανταλόριον καί ἐσθητα ροδόχρουν).

Ο *ιατρός*. Α! τί ὠραίον παιδίον! Αὐτὸ φαίνεται

νά εἰχη καλὴν ὑγείαν! . . . Θεσατέ το, Κυρία μου, χαμαί, σὰς παρακαλῶ. (Η *μήτηρ* ὑπακούουσα ἐναποτίθησι τὸ τέκνον της εϊς τὸς πόδας του καί τὸ ἀφίρει, πλήρ τούτο πίπτει ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ο *ιατρός*. Έγείρατέ το καί πράξατε τὸ αὐτὸ, Κυρία. (Έπαναλαμβάνει τὸ αὐτὸ ἀλλὰ καί πάλιν πίπτει).

Ο *ιατρός*. Ακόμη μίαν φοράν.

(Καί εἰκ τρίτου τίθεται εϊς τὸς πόδας του καί ἐπακολουθεῖ εἰκ νέου ἢ πτώσις του.)

Ο *ιατρός*. (σκεπτόμενος) Ακατανόητος ἀσθένεια! (κατ' *ιδίαν*) Κάμε τώρα διάγνωσιν με ὄλην σου τὴν σοφίαν! (Αποτεινόμενος εἰτα πρὸς τὸν μικρόν ἀσθε. ἢ, ὄν ἢ μήτηρ κρατεῖ εϊς τὸς βραχιονάς του). Εἰπέ μου παιδί μου, ποῦ εἰχεις βαβά; ποῦ πονεῖς;

Ο *μικρός ἀσθενής*. Πουθενά.

Ο *ιατρός*. Σοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι;

Ο *ἀσθενής*. Όχι.

Ο *ιατρός*. Κοιμήθηκες τὴν νύκτα;

Ο *ἀσθενής*. Κοιμήθηκα.

Ο *ιατρός*. Πεινάς τώρα;

(Ο *ἀσθενής* δέν ἀπαντᾷ).

Ο *ιατρός*. Θέλεις κοκό;

Ο *ἀσθενής*. Θέλω.

Η *μήτηρ*. Δέκα καρκαμέλες ἔφαγε ἀπὸ τὸ πρωί.

Ο *ιατρός* (σοβαρῶς). Πολὺ καλά. . . (κατ' *ιδίαν*). Τί διάβολο εϊνε τούτο; (Έξετάζει τὸν σφυγμόν του). Καί ἐν τούτοις εἰχει ὑγείαν ἐξαιρετον.

Η *μήτηρ* (ἀδημονοῦσα ἐπὶ τῇ ἀνησυχίᾳ τοῦ *ιατροῦ*). Ιατρέ μου, ἂν ἦναι ἀνάγκη νά καλέσωμεν καί ἄλλον *ιατρόν* νά κάμητε συμβούλιον. . . .

Ο *ιατρός*. Μά. . . . δη. . . νά. . . στα (ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν *ἀσθενή*). Εἰπέ μου, μικρέ, (σφίγγων τὸν πόδα του) πονεῖς εἰδῶ;

Ο *ἀσθενής*. Όχι.

Ο *ιατρός*. Ἠνόησα, Κυρία, τὸ τέκνον σας δέν εϊναι τόσο καλὰ, δέν τὸ ἐπροσέξατε ἐγκαίρως, πάσχει ἀπὸ παραλυσίαν, δηλαδὴ ἀπὸ νόσον, τῆς ὁποίας ἢ διαγνωσις εϊναι δυσκολωτάτη. . . Τώρα, ἂν ἐπιθυμῆτε, δύνασθε νά καλέσητε καί ἄλλους *ιατροῦς*.

Η *μήτηρ* (ὄλωσ ἐκπληκτος). Πῶς; ἀπὸ τί πάσχει *ιατρέ*;

Ο *ιατρός*. Από παρα. . .

Η *μήτηρ*. Παρα. . .

Ο *ιατρός*. λυσ. . . ἰ. . . αν.

Η *μήτηρ*. λυσ. . . ἰ. . . αν. Θεέ μου! (ὑψῶνει τὰς χεῖράς της πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐν ἀπογνώσει καί τὸ παιδίον της πίπτει κατὰ γῆς προσημνυδόν).

Ο *ιατρός*. Δυστυχῶς, Κυρία μου, οὕτως εἰχι. Έντελής παραλυσία τῶν κάτω μελῶν. Δέν εἶδατε; δέν ἠσθάνθη ποσῶς ὅτε τοῦ ἔσφιγγον τὸν πόδα. Αλλως τε δύνασθε καί μόνη νά ἐξετάσητε τούτο εὐκόλως. Ἰδού, ἰδέτε, αἱ σάρκες τοῦ τέκνου σας κατεβλήθησαν ἀπὸ τῆς ἀπολύτου ἀναισθητικότητος.

(Καί ἐν ταῦτῳ ὁ *ιατρός*, πλησιάζας τὸν μικρόν *ἀσθενή*, ἠτοιμάζετο νά ἐκτελέσῃ τὸ πείραμα ἐκ νέου ὅτε ἀνακράζει ὄλωσ ἐκπληκτος):

Ιατρός. Α! . . . γιὰ νά σοῦ πῶ. — Κυρία. . . . μά. . .

(Εἰτα ἐν ἀγαπητῇσει) Τί λές ἀδελφή; τί εϊναι αὐτὰ ποῦ κάνεις; τί παραλυσίαις καί ἀνοησίαις μοῦ διηγείσαι τόσο ὄραν με τὸ παιδί σου;

Η *μήτηρ* (έντελῶσ ἀπεγνωσμένη). Τί; τί; *ιατρέ*; δμίλει. . . τί εϊναι;

Ο *ιατρός*. Τί εϊναι; Δέν βλέπεις; πῶς θέλεις νά ἴσταται ὀρθιον τὸ παιδί σου, καί νά μὴ πίπτῃ χαμαί, ἀφοῦ εἰχει τὸς δύο πόδας εϊς τὸν ἕνα πόδα τοῦ πανταλονίου του; Ας τὸ καλὸ. . .

(Καί φεύγει).

Ροῦς.